

Küçük Keseli Sansar

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Keseli Sansar

Aysel Banu YAVUZAL

Okalıptüs ağalarının altındaki sıcak bir yuvada Pip adında küçük bir keseli sansar yaşardı. Pip'in krem beyazı beneklerle süslü yumuşak kıvı kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve merakla parlayan büyük, koyu, yuvarlak gözleri vardı. Her akşam, ay uzun ağaların üzerine yükseldiğinde, Pip yuvasının girişinde oturup ormanın seslerini dinlemeyi çok severdi. Okalıptüs yaprakları usulca hışırdar, gece esintisi sırlar fısıldardı.

Pip küçüktü, yaklaşık bir cetvel boyundaydı; kısa yuvarlak kulakları ve her kokuda seğiren minik pembe bir burnu vardı. Her yere, belki ilginç bir şey bulup toplarım diye, küçük, örme yapraklardan bir çantasını yanında taşırdı. Bir gece, sakız yapraklarının arasından parıldayan yıldızları izlerken garip bir ses duydu. Kulaklarını diken yumuşak, gizemli bir sestti.

"Bu ne olabilir?" diye merak etti Pip, uzun ince kuyruğu heyecanla kıvrılarak. Ses tekrar geldi; okalıptüs ağaçlarının altından hafif bir takırtı ve belli belirsiz bir cıyıklama. Pip küçük olmasına rağmen cesurdu ve araştırmaya karar verdi. Çantasına yaprak bir el feneri ve atıştırma olarak böğürtlen koydu, sonra ay ışığıyla aydınlanan ormana doğru yola çıktı.

Okalıptüs ağa ları ay ışığında uzun ve g m    duruyordu, kabukları uzun  eritler h linde soyuluyordu. Pip gizemli gece sesini takip etti, minik patileri serin topra a usulca basıyordu. Ses y kseldi; ritmik bir tak-tak-tak. E rehti otlarının k mesinin yanındaki oyuk bir k t kten geliyor gibiydi. Pip'in kalbi hızlı  arpıyordu, ama b y k koyu g zleri fal ta ı gibi a ık, yava  a yakla tı.

Aniden kütüğün arkasından küçük bir yaratık zıplayarak çıktı. Bir bettongdu! Bettongun gri kahverengi tüyleri, soluk bir karnı ve zıplamak için yapılmış uzun arka bacakları vardı. Uzun kulakları gerginlikle seğiriyor, kıvrık kuyruğu sallanıyordu. "Ah!" dedi bettong, utangaç bir bakışla. "Korkutucu bir ses çıkarmak istememiştim. Sadece etrafta zıplıyordum ve ayaklarım oyuk bir kütüğe takırdadı."

"O sen miydin?" diye sordu Pip, rahatlamış bir hâlde. "Ben onu bir gizem sandım!" Bettong başını salladı. "Ben Bella. Meşe palamudu başlıklı kolyemi bulmaya çalışıyordum. Buralarda bir yerde düşürdüm." Bella dar burnuyla yeri işaret etti. "Her yerde zıpladım durdum, ama bulamıyorum." Pip, Bella'nın uzun kulaklarının hüzünle sarktığını fark etti. "Aramana yardım edebilirim," diye önerdi.

Pip ile Bella okalıptüs ağaclarının altında aramaya başladılar. Pip minik patileriyle yaprakları kaldırıyor, Bella ise güçlü arka bacakları onu hızla taşıyarak bir noktadan diğerine zıplıyordu. Ama aradılar, aradılar, bir sonuç yoktu. "Belki sesin geldiği yere bakmalıyız," diye önerdi Pip. "Oyuk kütüğe!" Bella da kabul etti ve zıplayıp koşarak kütüğe geri döndüler.

Oyuk kütüğün başında, Bella uzun kulakları tetikte beklerken Pip içeri baktı. Kütük karanlık ve dardı. "Hiçbir şey göremiyorum," dedi Pip. "Ama bir şey duyuyorum!" Hafif bir şingirtı vardı. Bella'nın büyük koyu gözleri parladı. "Bu benim kolyem gibi geliyor!" İçeri uzanmaya çalıştı, ama uzun bacakları küçük açıklık için fazla büyüktü. "Sığamıyorum," dedi hayal kırıklığıyla.

Pip kütüğe, sonra kendi küçük, yuvarlak bedenine baktı. "Ben sığarım!" dedi. "Patilerim minicik!" Bella endişeli göründü. "Ama orası karanlık." Pip gülümsedi ve çantasından yaprak el fenerini çıkardı. "Ben korkmuyorum. El fenerim var!" Oyuk kütüğün içine kıvranarak girdi, uzun ince kuyruğu en son kayboldu. Bella umutla kalbi çarparak izledi.

Kütüğün içinde Pip, kuru yaprak yığınının içine yerleşmiş meşe palamudu başlıklı kolyeyi buldu. Minik ve parıltılıydı, üstünde küçük bir meşe palamudu başlığı vardı. Pip onu dikkatle aldı ve kıvrınarak geri çıktı. "Buldum!" diye duyurdu, havaya kaldırarak. Bella sevinçle ciyakladı ve mutlu bir zıplama yaptı. "Teşekkürler, Pip! Ne kadar cesur ve küçüksün—tam doğru boyuttasın!" Kolyeyi boynuna taktı.

Bella, Pip'e düzgünce teşekkür etmek istedi. "Ne kadar yükseğe zıplayabildiğimi görmek ister misin?" diye sordu. Devrilmiş bir dalın üzerinden zarıfçe atladı, uzun arka bacakları bir kangurunun bacakları gibi yaylanıyordu. Pip de zıplamayı denedi, ama bacakları kısa ve yuvarlaktı, ancak küçük bir sıçrama yapabildi. İkisi de güldü. "Sen komiksin!" diye kıkırdadı Bella. "Sen de zıpzıpsın!" diye güldü Pip.

"Bir oyun oynayalım," dedi Bella. "Ben kolyeyi saklayayım, sen de minik patilerinle bul!" Pip kabul etti ve sırayla saklambaç oynadılar. Bella'nın uzun kulakları, Pip'in yaprakları hışırdattığı yeri duymasına yardım ediyor, Pip'in küçük boyu ise dar yerlere sıkışmasını sağlıyordu. Farklılıklarının oyunu daha eğlenceli ve heyecanlı kıldığını keşfettiler. Gece, mutlu kahkahalarıyla yankılandı.

Oyundan sonra Pip ile Bella okaliptüs ağaçlarının altında oturdular; yorgun ama mutluydular. "Biz çok farklıyız," dedi Pip. "Sen yükseğe zıplıyorsun, ben dar yerlere kıvranarak giriyorum. Ama harika bir takımız!" Bella başını salladı. "Evet! Senin büyük koyu gözlerin her şeyi görüyor, benim uzun kulaklarım her şeyi duyuyor. Farklı olmak harika!" Pip'in böğürtlenlerini paylaştılar ve sakız yapraklarının arasından parıldayan yıldızları izlediler.

O geceden sonra Pip ile Bella neredeyse her akşam okaliptüs ağaçlarının altında buluştular. Birlikte keşfe çıktılar, küçük gizemleri çözdüler ve birbirlerinin komik hâllerine güldüler. Pip, Bella'nın zıp zıp atlayışlarını takdir etmeyi öğrendi, Bella da Pip'in dikkatli sürünüşünü çok sevdi. Arkadaşlar farklı olduğunda arkadaşlığın daha zengin olduğunu buldular ve farklılıkları her günü bir maceraya dönüştürdü.

Bir gece başka bir gizemli ses duydular—yapraklarda yumuşak bir vınlama. Pip'in yuvarlak kulakları dikildi, Bella'nın uzun kulakları döndü. "Araştıralım mı?" diye sordu Pip, gözleri parlayarak. Bella sırtıttı ve başını salladı. "Birlikte!" Yan yana yola koyuldular; küçük keseli sansar ile zıpzip bettong, gece ne getirirse getirsin hazırdılar.

Ve okalıptüs ağaclarının altında, ayın gümüş gölgeler düşürdüğü yerde, iki arkadaş farklı olmanın en güzel şey olduğunu biliyorlardı. Farklılıkların arkadaşları ayırmadığını— arkadaşlığı daha eğlenceli kıldığını öğrenmişlerdi. Gece esintisi yaprakların arasından fısıldarken, Pip ile Bella her zaman en iyi arkadaş olacaklarını biliyorlardı.